



TAPJA  
TEADVUS

MIKE OMER

Originaali tiitel:  
Mike Omer  
A Killer's Mind  
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on fiktsioon. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on kas autori välja mõeldud või on neid kasutatud fiktiivselt. Igasugune sarnasus tegelike elavate või surnud inimestega või tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Martin Leis  
Toimetanud Evelin Piip  
Korrektuuri lugenud Inna Viires  
Kaane kujundanud PEPE nymi

Text copyright © 2018 by Michael Omer. All rights reserved.  
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, [www.apub.com](http://www.apub.com), in collaboration with Synopsis Literary Agency.  
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E01391921  
ISBN 978-9949-82-707-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest  
[www.ersen.ee](http://www.ersen.ee)

*Liorale, mõistmise eest, et sarimõrvarid on  
meie pulma-aastapäeva puhkusereisil igati normaalne jututeema.*



# 1. PEATÜKK

*Chicago, Illinois, pühapäev, 10. juuli 2016*

Kui ta segusse formaldehüüdi valas, täitis vedeliku terav hõng kogu toa. Alguses ei olnud ta seda sallinud. Kuid ta oli õppinud seda lõhna hindama, sest teadis nüüd, mida see sümboliseerib – igavikku. Palsameerimisvedelik hoidis asju kõdunemast. „Kuni surm meid lahutab“ oli ideena pehmelt öeldes väheambitsioonikas. Tõeline armastus peaks suutma enamat.

Ta pani rohkem soola kui eelmisel korral ja lootis paremat tulemust. Tegemist oli keerulise tasakaalutrikiga – ta oli õppinud seda kibedatest kogemustest. Palsameerimisvedelik töötas igavikku, kuid soolalahus lisas paindlikkust.

Hea suhe pidi olema paindlik.

Lukus ukse tagant kostis kriuksatus. Helid – korrapäratu kääksumine ja kriipimine, sekka tüdruku rasked oiged – käisid talle närvidele. Tüdruk üritas end jälle köidikutest vabastada. Nad kõik olid alguses ühesugused: alati püsimatud, alati proovimas tema eest pakku saada. Aga küll ta muutub, selle eest hoolitseb juba tema. Ja siis ei ole enam lakkamatut tõblemist, ei ole summutatud palveid, ei ole kähedaid karjeid.

Ta on siis vaikne ja liikumatu. Ja siis õpivad nad teineteist armastama.

Järsk mürtsatus katkestas ta keskendatuse. Ta pani soola ärritunult käest ja läks trellitatud ukse juurde. Ta avas luku ja lükkas ukse lahti. Selle taga asuvasse pimedasse ruumi tungis valgus.

Tüdruk lamas põrandal ja vingerdas. Ta oli puust tooli külili tõuganud ja see oli katki läinud. Kuidagi oli tal õnnestunud oma jalad vabastada ja ta tõukas ennast palja selja peal mööda põrandat edasi, üritades... mida? Ära minna? Ei olnud mingit äraminemist. Tema alasti keha väänles viisil, mis tekitas mehes ebamugavust. Oma summutatud urahtustega näis ta pigem looma kui inimesena. See pidi lõppema.

Ta astus sammu edasi, haaras tüdrukul käest ja tõmbas ta püsti, pööramata karjumisele tähelepanu. Tüdruk hakkas rabelema ja visklema.

„Lõpeta,” ütles ta kalgilt.

Tüdruk ei lõpetanud. Mees oleks teda peaaegu löönud, kuid sundis ennast siis mitu korda sügavalt hingama ja lõdvestas pingul rusika. Sinikad ei kao surnult hästi ära ja ta tahtis, et tüdruk oleks enam-vähem rikkumata.

Idealis oleks ta tahtnud seda hetke edasi lükata. Eelmise tüdruku oli ta enne transformatsiooni pidanud küünlavalgel romantilise õhtusöögi. See oli olnud tore.

Aga mitte vajalik.

Ta oleks saanud tüdruku ruumi kinni jätta, kuid too oleks võinud ennast vigastada, kraapida oma täiuslikku valget nahka, ja seda ta ei tahtnud.

Selle asemel lükkas ta tüdruku töötuppa ja pani toolile istuma. Tüdruk rabeles, tema vasak jalg tabas mehe säärt. Jalg oli paljas ja löök valutu, aga see ärritas teda. Ta haaras lauvalt skalpelli ja pani selle vaheda tera vastu tüdruku vasakut rinda, just allapoole nibu.

„Kui sa paigal ei püsi, siis ma lõikan,” ütles ta külmal toonil.

Tüdruk tõmbus kohe kõssi ja värises hirmust. Tema allaheitlikkus, magus eelmängumoment, kōdidas mehe närve ja ta süda hakkas kiiremini lööma. Ta oli juba armumas.

Ta võttis ettevaatlikult lauvalt silmuse, mille oli enne valmis pannud. Selle nõõri tekstuur meeldis talle. Varem oli ta kasutanud

tavalist puuvillast nõöri ega olnud sallinud jälge, mille see jättis. Hõõrdumine marrastas täiuslikku nahka. Sedapuhku kasutab ta sünteetilist universaalnõöri. Tekstuur oli sile ja meeldiv. Ta arvas, et tüdrukule võiks selle puudutus meeldida.

Ta pani selle talle ümber kaela. Kui tüdruk tundis siidjat nõöri kõri ümber pingule tõmbumas, hakkas ta uuesti rabelema, aga selleks kõigeks oli liiga hilja.

Silmusel oli harilik aassõlm ühe väikse muudatusega. Ta oli pannud sõlmest läbi peenikese metallvarda. Nüüd libistas ta sõlme edasi, kuni silmus oli kõvasti kaela ümber – küllalt kõvasti, et mitte ära nihkuda. Ta tahtis ainult ühte jälge, mitte rohkem. Siis võttis ta metallvardast ja pööras seda päripäeva. Üks pööre, kaks pööret, kolm pööret – silmus pigistas tüdruku kaela järjest tugevamini. Tema visklemine läks veel metsikumaks ja ta jalg lajatas kõvasti vastu lauda, tekitades kindlasti sinika. Üks pööre veel... sellest piisas.

Rabelemine vaibus ja ta mõtles jälje peale, mille silmus jätab. Vanasti oli ta tahtnud, et ei jääks üldse mingit jälge. Aga nüüd nägi ta selles esimest kingitust – kaunist kaelakeed, mis märkis nende vahelist sidet. Tavalised inimesed kasutasid sõrmust. Polnud imes-tada, et lahutusi oli nii palju.

Kui rabelemine järele jäi, hakkas mees erutusest vabisema. Õieti peaks ta tüdrukuga nüüd tööd alustama. Mida kiiremini ta palsa-meerimissegu tema kehasse saab, seda värskemana tüdruk püsib.

Aga iha võttis tema üle võimust.

Ta leidis, et võib enne pisut lõbutseada.

## 2. PEATÜKK

*Dale City, Virginia, neljapäev, 14. juuli 2016*

Zoe Bentley tõusis pimedas istuli, karje kurgus, sõrmed klammerdunud voodilinasse. Ta keha vappus kergelt ja süda tagus rinnas. Ta tundis kergendust, kui mõistis, et on oma magamistoas. *Ainult järjekordne halb unenägu.* Ta oli magama minnes teadnud, et see tuleb. Halvad unenäod tulid alati tagasi, kui ta sai postiga pruuni ümbriku.

Ta vihkas ennast, et oli nii kergesti manipuleeritav ja nõrk.

Ta võttis öökapilt telefoni ja vaatas kella. Ekraani ere valgus pani ta kissitama, mustad täpid käisid silmade ees ringi. Neli kaks-kümmend üks. *Kurat.* Oli just piisavalt hilja, et päevaga alustada, selle asemel et loota, et õnnestub ennast tagasi unne suigutada. Tuleb seitsme kohvitassi päev. Tavapärasest viiest kindlasti ei aita.

Ta tõusis üles ja vabastas end tekist. Tal oli õnnestunud see öö jooksul mitu korda ümber keha mässida. Ta pani tule põlema ja pilgutas silmi. Ta silmitses läbi akna vastasmaja, mis oli endiselt ööpimedusse mähkunud. Ta oli üks selle tänava esimesi ärkajaid – saavutus, mida ta sugugi ei ihaldanud. Ta heitis pilgu segamini voodile, rõivastele põrandal, laiali puistatud raamatutele öökapil. Kaos – nii tema peas kui ka selle ümber.

*Zoe, tee üks lahti. Sa ei saa igavesti sinna jääda, Zoe.* Ja siis see naer, vajaduste kütkes mehe hääl.



Ta väristas õlgu ja raputas pead. Ta oli kolmekümne kolme aastane, kurat võtaks. Ta ei olnud enam laps. Millal mälestused temast lahti lasevad?

Ilmselt mitte kunagi. Minevikul oli komme oma juured sügavale sisse suruda. Tema peaks teadma seda paremini kui teised. Kui paljusid tema uurimiseluseid inimesi oli nende minevik jäädavalt armistanud ja muutnud?

Ta tuias vannituppa, visates särgi ja aluspüksid enda taha põrandale. Dušist jooksev vesi tegi pea selgeks ja aitas tal end viimastest unelõngadest vabaks raputada. Šampoonipudel oli tühi. Ta lasi sellesse vett, et jääke kätte saada, kuid tulutult. Ta oli kasutanud seda trikki eile – ja ka kolm päeva tagasi. Kui ta tahtis šampooni, pidi ta seda ostma. Ta lasi veejugadel veel natuke nahka paitada. Ennast värskendanud, tuli ta duši alt välja, korrutades endale: „Pane šampoon ostunimekirja. Pane šampoon ostunimekirja.” Ta tuulas põrandal vedelevad rõivad läbi ega leidnud midagi, mida oleks tahtnud kanda. Avanud kapiukse, avastas ta sinise nõõpidega pluusi ja mustad püksid ning pani need selga. *Pane šampoon ostunimekirja.* Ta kammis kärsitult oma kastanpruune juukseid, aga lõpetas, kui kõige hullemad pused olid läinud. *Pane šampoon ostunimekirja.*

Ta lentsis kööki ja pani tule põlema. Tema silmad koondusid kohe köögi valitsejale – kohvimasinalle. Ta astus masina juurde ja võttis selle kõrvalt Colombia jahvatatud kohvi purgi. Kohv ei saanud tal kunagi otsa – pärast 2011. aasta suve katastroofi enam mitte. Masinasse läks kaks filtrit, et tuleks kangem. Tal oli vaja korralikku kofeiinilaksu, et ennast hommikul käima saada. Ta pani filtritesse väikse mäe jagu kohvi ja siis veel natuke. Ta valas vett peale ja lülitas masina sisse ning imetles kaunist vaatepilti, kui kohv kannu tilkus.

Eluvedeliku valmimist oodates kõndis ta külmkapiuksele kinnitatud ostunimekirja juurde ning silmitses seda. Oli midagi, mida ta pidi sinna lisama. Lõpuks kirjutas ta „tualettpaber”. See oli hea pakumine – tal sai tualettpaber kogu aeg otsa. Ta läks tagasi masina juurde ja valas kohvi valgesse kruusi, mis oli tema lemmik, ehkki sellel oli kild küljest ära, ja eiras riivil seisvat kasutamata kruuside rida. Nood olid kasutusest kõrvaldatud, sest olid kas liiga väikesed

või liiga suured või paksu äärega või ebamugava sangaga. Kohvikruuside häbikoda.

Ta võttis lonksu ja hingas samal ajal sisse. Ta seisis masina kõrval ning lihtsalt jõi ja nautis tunnet, kuidas kohv läheb üle tema keha laiali, kuni kruus oli tühi.

*Üks. Kuus veel.*

Pruun ümbrik lebas puust köögilaul, hall riideriba silmatorkavalt esile tungimas. Ta oli visanud selle sinna eelmisel õhtul, just nagu üritades endale tõestada, et tal oli ükskõik, et see ei lugenud enam.

Nüüd, varahommikus pimeduses, tundus see rumala teona. Ta võttis ümbriku ja kõndis oma kodukontorisse, kus asus tema töölaud. Ta kogus julgust ja avas laua alumise sahtli, mille ta peaaegu alati suletuna hoidis.

Sahtlis oli sarnaste ümbrikute virn. Ta viskas uue ümbriku kuhja peale, vajutas selle kortsu ja lõi sahtli kinni. Tal hakkas parem. Ta kõndis tagasi kööki natuke kergemate sammudega.

Halva unenäo haardest vabanenuna tundis ta, et on näljast nõrkemas. Varasel ärkamisel oli üks hea külg – tal oli küllalt aega, et endale hommikusööki teha. Ta lõi kaks muna pannile, lasi neil säriseda ja pani saiaviilu röstrisse. Ta otsustas, et väärib ka natukest koorejuustu. Libistades munad pannilt ja tõstes need õrnalt taldrikule, ta naeratas. Mõlemad rebud jäid terveks. Võit Zoe Bentleyle. Ta löikas saiaviilu kolmnurkadeks, seejärel kastis ühe neist ümbrasse kollasesse rebusse ja hammustas.

Suurepärane. Kuidas saab üks lihtne muna nii hästi maitseda? Ja asi, mis selle hommikusöögiga eriti hästi sobiks, on tass kohvi. Ta valas endale veel ühe.

*Kaks.*

Ta vaatas uuesti telefoni. Viis kolmkümmend. Endiselt liiga vara, et tööle minna. Aga mõte jääda sellesse vaiksesse korterisse, ümbrik sahtlis luuramas, oli ebameeldiv.

*Kui ma pean selle ukse maha murdma, siis sa alles kahetsed, Zoe.*

Põrgusse. Ta võib minna ja teha natuke paberitööd. Mancuso rõõmustaks.